

Згадка

Микола Костомаров

Він сів на горі на оцваньку з дубка,
Під ним гарцювала сердита ріка,
В їй блідлії місячні промені грались,
І в хвилях сіклися й перебивались.
І буря ревіла, і буря тирчала,
І смутная думка, як буря, літала,
Поблідла, як промені місяця в хмарах,
По роках далеких вона пробивалась,
По роках бурливих, як річка у чварах!

Згадав він, як був до війни в йому жар,
Згадав він про військо, про валку й пожар,
Як спорив в харцизті з буйними вітрами,
Навзаводи бігав з швидкими орлами,
Як в полі-степу срібну чарку спивав
В кружку, на прощанні з своїми братами,
Й веселий додому коня повертав.

Багацько іще тут про щось він згадав,
Як військо голінне старший іззивав;
Згадав і про те, про що згадують тошно,
Про віщо здихати й не треба, й не можна...

І хлюпнула нишком гаряча сльоза;
Так хлюпає з неба гнів божий — роса,
Що нишком зелену траву поїдає...
І стане все поле смутне і порожнє,
І божая кара над їм пробуває...